

Na všech podání v této věci uvádějte  
číslo jednací : **9 Cm 344/2009-457**



ČESKÁ REPUBLIKA

# ROZSUDEK

## JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně, samosoudce JUDr. Miroslav Weinštuk, rozhodl ve věci žalobce, **R. M.**, bytem XXXXX, XXXXX, XXXXX, XXXXX a žalovaného č. 1, **A. Z.**, bytem XXXXX, XXXXX, PSČ XXXXX, zastoupeného **Mgr. Janem Hrazdírou**, advokátem se sídlem v Praze 1, Na Příkopě 15,110 00 Praha 1, žalovaného č. 2, **J. D.**, bytem XXXXX, PSČ XXXXX, zastoupeného **Mgr. Janem Petříkem**, advokátem se sídlem v Praze 1, Týnská 12,110 00 Praha 1, žalovaného č. 3, **M.J.**, narozeného XXXXX, bytem XXXXX, XXXXX, PSČ XXXXX, zastoupeného **JUDr. Kristinou Škampovou**, advokátkou se sídlem v Brně, Pellicova 8a , PSČ 602 00, Brno, žalovaného č. 4, **B. W.**, narozeného XXXXX, bytem XXXXX, XXXXX, XXXXX, zastoupeného **Mgr.Bc. Pavlem Vincíkem**, advokátem se sídlem v Praze 1, Ovocný trh 1096/8, PSČ 110 00, Praha, o žalobě ze dne 10.6.2009 o náhradu škody ve výši 619.033,50 Kč s příslušenstvím

*t a k t o :*

**I. Žaloba o zaplacení 619.033,50 Kč se zákonným úrokem z částky 619.033,50 Kč od 1.1.2004 do zaplacení se zamítá.**

**II. Žalobce je povinen zaplatit žalovanému č. 1, k rukám právního zástupce Mgr. Jana Hrazdíry, 78.986,- Kč, a to do tří dnů od právní moci rozsudku.**

**III. Žalobce je povinen zaplatit žalovanému č. 2, k rukám Mgr. Jana Petříka, 81.287,- Kč, a to do tří dnů od právní moci rozsudku.**

**IV. Žalobce je povinen zaplatit žalovanému č. 3, k rukám JUDr. Kristiny Škampové, 80.441,- Kč, a to do tří dnů od právní moci rozsudku.**

**V. Žalobce je povinen zaplatit žalovanému č. 4, k rukám jeho právního zástupce Mgr. Bc. Pavla Vincíka, 81.817,- Kč, a to do tří dnů od právní moci rozsudku.**

**VI. Žalobce je povinen zaplatit českému státu na náklady řízení na účet Krajského soudu v Brně č.ú. 19 – 5720621/0710, VS 0922034409, u České národní banky, pobočka Brno, 3.539,- Kč, a to do tří dnů od právní moci rozsudku.**

#### ***O d ů v o d n ě n í :***

V řízení zahájeném dne 15.6.2009 se žalobce domáhal vydání rozsudku, kterým soud uloží žalovaným zaplatit žalobci společně a nerozdílně nejméně částku 619.033,50 Kč se zákonným úrokem z prodlení z přisouzené částky ode dne 1. 1. 2004 do zaplacení a současně je zaváže k zaplacení nákladů tohoto řízení vzniklých žalobci. Žalobce postavil žalobu na těchto základních skutkových tvrzeních. Žalobce byl v postavení akcionáře zaniklé společnosti Moravské naftové doly, a.s. v rozsahu 350 ks akcií o jmenovité hodnotě 1.000,-Kč. Společnost zanikla převodem jmění na společnost MND Holding, a.s. IČ 26288583. O převodu jmění rozhodla valná hromada zaniklé společnosti dne 28.5.2004. Obchodní rejstřík zapsal usnesení valné hromady dne 30.6.2004. Zápis usnesení byl zveřejněn v Obchodním věstníku č. 29/2004 dne 21.7.2004. Valná hromada určila pro menšinové akcionáře vypořádání na jednu akcii ve výši 3.250,-Kč. Přiměřenost vypořádání posuzovalo sdružení AZET KONZULT zahrnující i žalované 1,2. Žalobce podal v roce 2004 návrh na přezkoumání přiměřenosti vypořádání. Krajský soud v Brně vede řízení pod číslem spisové značky 50 Cm 64/2004. Žalobce vyjádřil podáním žaloby svůj názor na nepřiměřenost vypořádání. Jeho výše byla stanovena nesprávně. Žalobci tím vznikla škoda. Žalobce vysvětluje v další části vylíčení skutkového stavu u žalovaných 1,2 a posléze u žalovaných 3,4, jaké povinnosti jednotliví účastníci porušili. V návaznosti na tvrzení o porušení právních povinností zmiňuje příčinnou souvislost mezi tohoto porušení se vzniklou škodou. Žalobce vyslovil názor na přiměřenou výši vypořádání a tomu odpovídající dorovnání. To předběžně stanovil na částku 1.375,63 Kč za jednu akcii. Neuvedl, jak dospěl k částce 619.033,50 Kč, která není násobkem počtu akcií a předpokládané hodnoty dorovnání.

Každý ze žalovaných č. 1-4 předložil více písemných stanovisek. Jejich obsah je v zásadě stejný. Odlišnosti v jednotlivých vyjádřeních jsou dány jejich různými postavením vůči zaniklé společnosti nebo nástupnické společnosti. Účastníci řízení na straně žalované namítají především neúplnost žaloby. Tato konstatování se týkají především stanovení výše škody a okolností jejího vzniku. Žalobu označili za neschopnou projednání a v závislosti na

této skutečnosti navrhli její odmítnutí nebo zamítnutí. Žalovaní č. 1,2 navrhli, aby se řízení účastnila jako vedlejší účastník Česká podnikatelská pojišťovna a.s., IČ 63998530. Žalovaní č. 3,4 namítli společnou a nerozdílnou odpovědnost členů představenstva. Tomu odpovídala i výhrada, proč nejsou účastníky řízení i ostatní členové sedmičlenného představenstva a následný návrh na jejich vstup do řízení. Každý ze žalovaných se individuálně zabýval tvrzeními o údajném porušení jeho právních povinností v procesu přeměny, o příčinné souvislosti mezi tvrzeným porušením a vzniklou škodou. Mimo těchto námitek žalovaní namítali předčasnost žaloby a její neslučitelnost s vedením řízení o dorovnání.

Žalobce reagoval na vyjádření žalovaných dalšími podáními. Vyloučil nemožnost společného uplatnění žaloby na náhradu škody a návrhu na dorovnání. Vyjádřil se i k výhradám jednotlivých účastníků na straně žalované souvisejícím s naplněním zákonným předpokladů pro uplatnění náhrady škody. Opětovně označil řízení ve věci 50 Cm 64/2004 za řízení o předběžné otázce a navrhl přerušování řízení o náhradu škody. Žalobce odkázal na ustálenou judikaturu Nejvyššího soudu České republiky - dále jen Nejvyššího soudu. Zmínil stanovisko 25 Cdo 2706/2012 k argumentaci o nezávislosti řízení o dorovnání a uplatněného nároku na náhradu škody. Předložil stanovisko Nejvyššího soudu 29 Cdo 1583/2014 a dovodil z něj stejný závěr, jako v případě předcházejícího rozhodnutí. Žalobce omezil návrh na částku odpovídající jím předpokládaného dorovnání a jeho podílu na akciích vydaných zaniklou společností. V závěru navrhl, aby soud spojil ke společnému řízení tuto věc s návrhem jiného akcionáře vedenou v rejstříku 35 Cm.

Mezi účastníky řízení není spor o neúčasti žalobce v řízení ve věci spisové značky 50 Cm 64/2004. Soud připomíná i znalost této skutečnosti z vlastní činnosti (viz ustanovení § 121 o.s.ř. ve znění do 31.12.2013). Soud neprováděl dokazování. Podle jeho názoru to ani nebylo možné. Jedinou možností bylo přerušování řízení do ukončení řízení ve věci spisové značky 50 Cm 64/2004. Soud nepovažoval za důvodný ani tento postup. Nečinil další opatření ke spojení věcí 9 Cm 344/2009 a 35 Cm 223/2009. Pro tento postup neshledal zákonný důvod.

Soud považuje návrh žalobce za předčasný. V tomto názoru se shoduje se stanoviskem žalovaného č. 2. Pro tyto účely je třeba vymezit základní pojmy a východiska vedoucí k tomuto názoru.

Řízení se řídí ustanoveními občanského soudního řádu č. 99/1963 ve znění do 31.12.2013 (viz ustanovení článku II. bod 2 zákona č. 293/2013Sb).

Užití obchodního zákoníku ve znění do 30.6. 2008 na právní vztah uplatněný v řízení je založeno na ustanovení § 775 zákona č. 90/2013Sb.

Podle ustanovení § 220p odst. 4 obchodního zákoníku se vyhotovuje na místo smlouvy o fúzi smlouva o převzetí jmění hlavním akcionářem (dále jen "smlouva o převzetí"), která musí být uzavřena mezi společností a hlavním akcionářem. Místo výměnného poměru akcií a lhůty při jejich výměně se ve smlouvě o převzetí uvádí výše a lhůta vypořádání v penězích. Tato lhůta nesmí být delší než dva měsíce ode dne zápisu převodu jmění do obchodního rejstříku. Ustanovení **§ 220k odst. 1, 5 a 7** platí přiměřeně. Ve smlouvě o převzetí musí být menšinová akcionária upozorněni na to, že mají právo na vypořádání v penězích a právo žádat o přezkoumání výše vypořádání v penězích, s tím, že toto právo mají, i když na valné hromadě

budou hlasovat pro smlouvu o převzetí, a že je mohou uplatnit ve lhůtě dvou měsíců ode dne, kdy se zápis převodu jmění do obchodního rejstříku stane účinným vůči třetím osobám. Podle ustanovení § 220k odst. 5 téhož předpisu soudní rozhodnutí, kterým se akcionáři přiznává právo na dorovnání, **je pro nástupnickou společnost co do základu přiznaného práva závazné i vůči ostatním akcionářům.** Zákon tak rozlišuje dvě kategorie menšinových akcionářů. V první řadě se jedná o ty osoby, které uplatnily vůči nástupnické společnosti návrh na dorovnání do přiměřené výše vypořádání podle výše uváděných ustanovení žalobou na plnění podle ustanovení § 80 písmeno b) o.s.ř ve znění do 31.12.2013 ( viz stanovisko Nejvyššího soudu 29 Odo 1332/2005 ze dne 7.3.2007). Do druhé skupiny menšinových akcionářů náleží ty osoby, které nárok neuplatnily a pro které platí režim ustanovení § 220k odst. 5 obchodního zákoníku. Tyto osoby mohou uplatnit právo na dorovnání stejnou žalobou ve čtyřleté promlčecí lhůtě počítané od právní moci usnesení vydaného v řízení o přezkoumání výše vypořádání podle ustanovení § 220p odst. 4 obchodního zákoníku ( viz rozhodnutí Nejvyššího soudu ve věci spisové značky 29 Cdo 1583/2014 z 18.6.2014). Soud paradoxně vycházel ze stejného stanoviska Nejvyššího soudu jako žalobce. Oba z něj dovodili zcela odlišný závěr. Zatímco žalobce dospěl k názoru, že zákon připouští souběh žaloby na náhradu škody s návrhem na přezkoumání výše vypořádání podle ustanovení § 220p obchodního zákoníku, soud zaujal opačné stanovisko. Krajský soud v Brně má na tuto právní otázku shodný názor jako Krajský soud v Českých Budějovicích a potažmo Vrchní soud v Praze nebo Nejvyšší soud. Přitom vychází i z výkladu ustanovení § 220 odst. 5 obchodního zákoníku podaného ve stanovisku Nejvyššího soudu 29 Cdo 534/2011 z 24.1.2012, podle kterého je třeba požadavek jediného řízení , ve kterém je řešena otázka přiměřenosti vypořádání vztáhnout i na jiné akcionáře, kteří nepodali návrh podle ustanovení § 220k odst. 1 obchodního zákoníku. Ti akcionáři, včetně žalobce, kteří nepodali v propadné lhůtě dvou měsíců návrh na stanovení přiměřené výše vypořádání podle ustanovení § 220p odst. 4 obchodního zákoníku a vyplacení dorovnání podle ustanovení § 220k odst. 1 téhož předpisu anebo v něm z jakýchkoliv důvodů nepokračovali a nepokračují, se musí zdržet do právní moci usnesení v této věci podání jakéhokoliv jiného majetkového návrhu, jehož přiznání by záviselo na rozhodnutí o přiměřenosti nebo nepřiměřenosti vypořádání menšinových akcionářů. V daném případě není významné, že žaloba na náhradu škody je vedena vůči třetím osobám a nikoliv vůči nástupnické společnosti. Rozhodnutí soudu v jiném řízení se stane vůči žalobci závazné ohledně základu přiznaného práva–konkrétní výše vypořádání, až právní mocí konečného usnesení v předmětné nesporné věci (viz ustanovení § 220k odst. 4 obchodního zákoníku). Podle ustanovení § 135 odst. 2 o.s.ř ve znění do 31.12.2013 jinak otázky , o nichž přísluší rozhodnout jinému orgánu , může soud posoudit sám. Bylo-li však o této otázce vydáno příslušným orgánem rozhodnutí, soud z něho vychází. Jak soud výše uzavřel, není v jiném řízení, kromě nesporného řízení o přezkoumání přiměřenosti vypořádání, zahájeného před uplynutím prekluzivní lhůty, až do jeho pravomocného skončení, ať už z jakýmkoliv výsledkem, možné posuzovat přiměřenost vypořádání. Rozhodnutí o přiměřenosti vypořádání proto není předběžnou otázkou ve smyslu ustanovení § 135 odst. 2 o.s.ř , nýbrž závazným právním základem pro uplatnění nároků těch akcionářů, kteří doposud své právo vůči nástupnické společnosti nebo třetím osobám neuplatnili. Postup soudu podle ustanovení § 109 odst. 2 písmeno c) o.s.ř proto nebyl důvodný. V tomto místě je třeba zmínit i nepřipadnost argumentace žalobce a jeho odkaz na stanovisko 25 Cdo 2706/2012. Nejvyšší soud vycházel v této věci ze zjištěného skutkového stavu, kdy došlo k prekluzi nároku na určení nepřiměřenosti výše protiplnění podle ustanovení § 183k obchodního zákoníku nejen u žalobce v této věci, ale i u ostatních menšinových akcionářů

společnosti zúčastněné v předmětném řízení. V popisu zjištěného skutkového stavu není zmínka o paralelním řízení vedeném jinými akcionáři, jako je tomu v tomto řízení. Jestliže pominula zákonná překážka zakotvená v ustanovení § 183k odst. 3 obchodního zákoníku, soud mohl řešit přiměřenou výši protiplnění jako předběžnou otázku v řízení o náhradu škody vedeném vůči znalci a v případě nepřiměřenosti protiplnění zavázat žalovaného znalce k náhradě škody. Jak soud výše uvedl, vzniká pravomocným rozhodnutím ve věci o přiměřenosti vypořádání podle ustanovení § 220o odst. 4 obchodního zákoníku a práva na dorovnání podle ustanovení § 220k odst. 1 téhož předpisu v řízení zahájeném na návrh jiných akcionářů ostatním akcionářům právo nejenom na dorovnání, ale i právo na náhradu škody vůči třetím osobám. Podle ustanovení § 220p odst. 3 obchodního zákoníku není-li dále stanoveno jinak, použijí se na zrušení akciové společnosti s převodem jmění na akcionáře **přiměřeně** ustanovení § 220a odst. 1 až 4, 7 až 11, § 220b, 220d, § 220e odst. 1 věty první, § 220e odst. 2 až 4 s výjimkou ustanovení o souhlasu se stanovami nástupnické společnosti, § 220e odst. 10 a 11, § 220g odst. 7, § 220h, 220j a **220l**. Stejně jako v případě práva na dorovnání u výše definované druhé skupiny akcionářů nemůže promlčecí doba práva na náhradu škody běžet od účinnosti zveřejnění zápisu o sloučení vůči třetím osobám. Ostatně stejný počátek lhůty vyloučilo i ustanovení § 220p odst. 4 obchodního zákoníku tím, že neobsahuje odkaz na ustanovení § 220k odst. 4 téhož předpisu. Stejně jako v případě nároku na dorovnání není důvod pro zachování promlčecí lhůty v délce 5 let. Podle názoru zdejšího soudu se právo na náhradu škody vůči třetím osobám promlčí ve stejné lhůtě ( čtyřleté – viz ustanovení § 397 obchodního zákoníku) jako právo na dorovnání, počítané od právní moci usnesení o přiměřenosti vypořádání (viz ustanovení § 398 obchodního zákoníku). Podle ustanovení § 112 občanského zákoníku ( viz i ustanovení § 1 odst. 2 obchodního zákoníku) ve znění do 31.8.2012 uplatní-li věřitel v promlčecí době právo u soudu nebo u jiného příslušného orgánu a v zahájeném řízení řádně pokračuje, promlčecí doba od tohoto uplatnění po dobu řízení neběží. Jak vyplývá z citovaného ustanovení má podání řádné žaloby účinky stavění promlčecí lhůty. Žalobce nečiní podle obsahu svých mnohých a obsáhlých vyjádření rozdíl mezi deklaratorním a konstitutivním rozhodnutím soudu. Soud vysvětlí zásadní rozdíl na následujících příkladech. Typickým deklaratorním rozhodnutím soudu je například rozhodnutí o platnosti nebo neplatnosti usnesení členské schůze (shromáždění delegátů) "o vyloučení člena družstva (viz ustanovení § 231 obchodního zákoníku). Usnesení orgánu družstva o vyloučení člena zůstává v platnosti až do doby než o něm soud pravomocně rozhodne. Je-li platné, neboť o něm nebylo pravomocně rozhodnuto, nastaly ze zákona účinky zániku nájmu družstevního bytu (viz ustanovení § 714 občanského zákoníku č. 40/1964Sb.). Družstvo tak může souběžně uplatnit návrh na vyklizení družstevního bytu. Okresní soud projednávající žalobu na vyklizení bytu vyčká do konce řízení o platnosti nebo neplatnosti usnesení orgánu družstva o vyloučení a v závislosti na jeho výsledku ve věci o vyklizení bytu rozhodne. Poněvadž v řízení o platnosti nebo neplatnosti usnesení o vyloučení soud projednává předběžnou otázku ve smyslu § 135 odst. 2 o.s.ř. ,jiný soud řízení o žalobě o vyklizení družstevního bytu zpravidla přeruší podle ustanovení § 109 odst. 2 písmeno c) o.s.ř. Právní stav je u konstitutivních rozhodnutí soudu zcela odlišný. Konstitutivním rozhodnutím soud zakládá, mění nebo vyvolává zánik stávajících právních poměrů. Určení neplatnosti usnesení valné hromady, která rozhodla o výši přiměřeného vypořádání poskytovaného menšinovým akcionářům, případně protiplnění zákon nepřipouští. Nové rozhodnutí o výši vypořádání nebo protiplnění již není v kompetenci orgánu společnosti. V obou případech je to soud, kdo vydává konstitutivní rozhodnutí, kterým mění původní právní poměry založené předchozím usnesením orgánu společnosti –valné hromady. Zdejší soud nerozhoduje v řízení

50 Cm 64/2004 o předběžné otázce, nýbrž vytváří věcný základ jiných budoucích nároků. Stejně tak likvidátor jmenovaný soudem nemůže podat návrh na své odvolání z funkce dříve, než se stal likvidátorem v důsledku právní moci rozhodnutí o jeho jmenování. Stejný právní režim jako v uváděném příkladu se plně uplatní i v tomto řízení. Nebylo-li pravomocně rozhodnuto o skutečné výši přiměřeného vypořádání, tedy vydáno rozhodnutí, kterým se mění původní usnesení valné hromady z 28.5.2004, je uplatnění jakéhokoliv nároku závislého na tomto základu předčasné. Žaloba podaná před vydáním a právní moci rozhodnutí této povahy postrádá jeden ze základních rysů řádně podaného návrhu spočívající ve stavění promlčecí lhůty. Podle názoru zdejšího soudu založeného na všech tomu nasvědčujících okolnostech žalobce vycházel z nesprávného užití ustanovení § 2201 odst. 3 obchodního zákoníku. Takové ustanovení nelze v tomto případě závislém na konstitutivním rozhodnutí soudu užít. Promlčecí lhůta by mohla v řadě případů skončit, aniž by rozhodnutí zakládající ostatní nároky bylo vůbec vydáno. Nejinak je tomu v konkrétním případě. Soud má za to, že jeho závěr o předčasnosti uplatněného nároku je v souladu s ústavním pořádkem. Uplatnění předčasné žaloby je nepochybně neoprávněným zásahem do soukromého života každého ze žalovaných (viz článek 10 listiny základních práv a svobod). Každý z nich musel nad rámec běžných denních povinností přinejmenším kontaktovat advokáta, vyplatit mu zálohu, podat vyjádření k uplatněnému nedůvodnému nároku, jehož základ nevznikl a ani vzniknout nemusí. Není-li pravomocným usnesením soudu dán základ nároku, nemají se žalovaní č. 1-4 skutečně k čemu vyjádřit. V tomto místě je třeba vzít v úvahu, že žalovaní 1-4 nejsou ani ze zákona účastníky řízení o určení přiměřenosti vypořádání vedeného pod číslem spisové značky 50 Cm 64/2004. V takovém případě nemohou uplatnit své námitky a svým aktivním postojem ovlivnit rozhodnutí zakládající novou výši přiměřeného vypořádání. Zde je třeba vzít v úvahu i skutečnost, že jejich odpovědnost je sekundární pro případ, že nedojde k uspokojení práv žalobce z prostředků nástupnické společnosti bez ohledu na důvody, které povedou k případnému uplatnění sekundární odpovědnosti žalovaných nebo i více osob. Ostatně závislost výše nároku uplatněného vůči žalovaným na výši plnění poskytnutého primárně odpovědnou nástupnickou právnickou osobou dovozuje i žalobce ve svých podáních. Soud nemohl žalobu odmítnout. Skutečnost, že nebylo vydáno rozhodnutí o základu nároku je důvodem pro zamítnutí žaloby. Proto soud žalobu zamítl.

Soud dodává k opakovaným návrhům na spojení řízení, že podle jeho názoru nedošlo k porušení ústavních zásad zmíněných v rozhodnutí III. ÚS 236/13 ze dne 16.7.2015 předaném na ústním jednání ve věci samé dne 10.9.2015. Soud ve věci fakticky nejednal, neprováděl žádné dokazování, ve věci rozhodl na základě chybějících procesních podmínek. Ústní jednání nařídil pouze za účelem vysvětlení právního stavu a poučení žalobce podle ustanovení procesního předpisu. Žalobce se bez řádné omluvy nedostavil na ústní jednání a tím sám přispěl ke vzniku vyšších nákladů, než bylo nezbytné. Spojení řízení ve věci 9 Cm a 35 Cm navíc nebylo možné pro odlišný právní názor samosoudců jednajících v těchto věcech. Samosoudce činný ve věci 35 Cm řízení přerušil, aniž své rozhodnutí řádně odůvodnil. Skutečnost, že návrhovař nemá zájem pokračovat v řízení do skončení řízení ve věci 50 Cm, není podle názoru samosoudce jednajícího v této věci vzhledem k výše uvedeným závěrům nijak právně významná. Takový závěr nebere v úvahu oprávněný zájem stejných žalovaných nebýt účastníkem bezdůvodně zahájeného řízení. Samosoudce jednající v této věci nepovažoval za důvodné protahovat bezpředmětné řízení. Do vyřešení věci 50 Cm bude přinejmenším vyřešeno několik zásadních právních otázek nastolených v tomto odůvodnění.

Soud založil výrok o náhradě nákladů řízení na ustanovení § 142 odst. 1 o.s.ř. Žalovaní č. 1-4 byli věci zcela úspěšní. Tím jim vzniklo právo na 100 % účelně vynaložených nákladů řízení. Ústavní soud České republiky zrušil nálezem ze dne 17.4.2013 publikovaným ve Sbírce zákonů pod číslem 116/2013 Sb. vyhlášku číslo 484/2000 Sb. Podle ustanovení § 151 odst. 2 o.s.ř. při rozhodování o náhradě nákladů řízení soud určí výši odměny za zastupování advokátem nebo notářem v rámci jeho oprávnění stanoveného zvláštním právním předpisem anebo patentovým zástupcem v rozsahu jeho oprávnění stanoveného zvláštními právními předpisy **podle sazeb stanovených paušálně pro řízení** v jednom stupni zvláštním právním předpisem; jde-li však o přiznání náhrady nákladů řízení podle § 147, § 149 odst. 2 **nebo odůvodňují-li to okolnosti případu**, postupuje se podle ustanovení zvláštního právního předpisu o mimosmluvní odměně. Náhradu za daň z přidané hodnoty soud určí z odměny za zastupování, z náhrad, z odměny notáře za provedené úkony soudního komisaře a z jeho hotových výdajů podle sazby daně z přidané hodnoty stanovené zvláštním právním předpisem. Náhradu mzdy (platu) a náhradu hotových výdajů soud stanoví podle zvláštních právních předpisů. Náhradu za odměnu znalce, který podal posudek podle § 127a, soud určí podle sazby odměny stanovené zvláštním právním předpisem. Jinak soud vychází z nákladů, které účastníku prokazatelně vznikly.

Soud rozhoduje o náhradě nákladů řízení v době, kdy byl zrušen předpis upravující paušální sazby pro řízení. Okolnosti případu tak vyžadují, aby soud rozhodl o nákladech řízení podle vyhlášky 177/1996 Sb., neboť jiný předpis nestanoví jinak (viz ustanovení § 1 odst. 2 vyhlášky 177/96 Sb. ve znění po 7.5.2013 a ustanovení § 20 odst. 1 zrušené vyhlášky číslo 484/2000 Sb.).

Soud použil v předmětné věci pro všechny úkony sazbu podle ustanovení §7 bod 6. vyhlášky 177/96 Sb. ve znění od 1.9.2006 ( dále jen vyhlášky). Odměna za 1 úkon právní pomoci činí ze základu 619.033,50 Kč částku 10.780,- Kč (9.100,- Kč + 1.680,- Kč).

Soud zahrnul pod účelně vynaložené náklady řízení žalovaného č. 1 odměnu za 5 úkonů právní pomoci (příprava a převzetí věci, písemné podání soudu ze dne 15.7.2014, písemné podání soudu ze dne 17.1.2015, účast na ústním jednání dne 10.9.2015 delším než 2 hodiny) společně s pěti režijními paušály podle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. v platném znění ve výši 300,-Kč ( celkem **55.400,-Kč**). Soud započítal k základu tvořenému odměnou i náhradu za ztrátu času stráveného na cestě na ústní jednání v rozsahu 24 půlhodin ( 2x12půlhodin) podle vyhlášky 177/1996Sb. v platném znění v celkové výši **2.400,-Kč** ( 24x100,-Kč) a cestovné ve směru Praha – Brno a zpět prostředkem veřejné hromadné přepravy – vlakem, v doložené výši **2.088,- Kč**. Žalovanému č. 1 náleží za ústní jednání , které se dne 11.9.2014 nekonalo, náhrada za ztrátu času v rozsahu **5.390,-Kč** ( viz ustanovení § 14 odst. 2 vyhlášky).

Právní zástupce žalovaného č. 1 je registrován jako společník plátce daně z přidané hodnoty, což doložil osvědčením vystaveným Finančním úřadem pro Prahu I dne 20. 7. 2010. Podle ustanovení § 2 odst. 2 písmeno b) zákona č. 235/2004 Sb. je předmětem daně (rozumí se daň z přidané hodnoty) poskytnutí služby za úplatu osobou povinnou k dani s místem plnění v tuzemsku (viz i ustanovení § 14 téhož předpisu). Základem daně jsou v souladu s ustanovením § 36 odst. 3 zákona i vedlejší výdaje, které jsou účtovány osobě, pro kterou je uskutečňováno zdanitelné plnění. Základem daně tak jsou vedle odměny platby režijního

paušálu, náhrady za ztrátu času a případně cestovné. Základ daně tak činí 65.278,-Kč. Žalovanému č. 1 přísluší po zdanění 21% sazbou daně a po zaokrouhlení 78.986,- Kč.

Podle ustanovení § 149 odst. 1 o.s.ř soud uložil žalobci, aby náhradu nákladů řízení uhradil k rukám právního zástupce žalovaného č. 1, Mgr. Jana Hrazdíry.

Soud zahrnul pod účelně vynaložené náklady řízení žalovaného č. 2 odměnu za 4 úkony právní pomoci (příprava a převzetí věci, písemné podání soudu ze dne 18.7.2014, písemné podání soudu ze dne 13.2.2015, účast na ústním jednání dne 10.9.2015 delším než 2 hodiny) společně s pěti režijními paušály podle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. v platném znění ve výši 300,-Kč ( celkem **55.400,-Kč**). Soud započítal k základu tvořenému odměnou i cestovné za 2 jízdy ve směru Praha – Brno a zpět při vzdálenosti obou výchozích míst v obou směrech 416 km vozidlem registrační značky 2AH 1564, což při uváděné vzdálenosti, dvou jízdách a kilometrové sazbě 7,68,- Kč představuje částku **6.389,- Kč**. Žalovanému č. 2 náleží za ústní jednání , které se dne 11.9.2014 nekonalo, náhrada za ztrátu času v rozsahu **5.390,-Kč** ( viz ustanovení § 14 odst. 2 vyhlášky).

Právní zástupce žalovaného č. 2 je registrován jako společník plátce daně z přidané hodnoty, což doložil osvědčením vystaveným Finančním úřadem pro Prahu I dne 14. 7. 2015. Základ daně činí 56.099,-Kč. Žalovanému č. 2 přísluší po zdanění 21% sazbou daně a po zaokrouhlení 81.287,- Kč.

Podle ustanovení § 149 odst. 1 o.s.ř soud uložil žalobci, aby náhradu nákladů řízení uhradil k rukám právního zástupce žalovaného č. 2, Mgr. Jana Petříka.

Soud zahrnul pod účelně vynaložené náklady řízení žalovaného č. 3 odměnu za 5,5 úkonů právní pomoci (příprava a převzetí věci, písemné podání soudu ze dne 18.7.2014, písemné podání soudu ze dne 20.1.2015, účast na ústním jednání dne 10.9.2015 delším než 2 hodiny, účast na ústním jednání- vyhlášení rozsudku dne 17.9.2015) společně s šesti režijními paušály podle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. v platném znění ve výši 300,-Kč ( celkem **61.090,-Kč**). Žalovanému č. 3 náleží za ústní jednání , které se dne 11.9.2014 nekonalo, náhrada za ztrátu času v rozsahu **5.390,-Kč** ( viz ustanovení § 14 odst. 2 vyhlášky).

Právní zástupce žalovaného č. 3 je registrován osobně jako plátce daně z přidané hodnoty, což doložil osvědčením vystaveným Finančním úřadem Brno I ze dne 11. 10. 2006. Základ daně činí 66.480,-Kč. Žalovanému č. 3 přísluší po zdanění 21% sazbou daně a po zaokrouhlení 80.441,- Kč.

Podle ustanovení § 149 odst. 1 o.s.ř soud uložil žalobci, aby náhradu nákladů řízení uhradil k rukám právního zástupce žalovaného č. 3, JUDr.Kristiny Škampové.

Soud zahrnul pod účelně vynaložené náklady řízení žalovaného č. 4 odměnu za 5 úkonů právní pomoci (příprava a převzetí věci, písemné podání soudu ze dne 1.9.2014, písemné podání soudu ze dne 30.1.2015, účast na ústním jednání dne 10.9.2015 delším než 2 hodiny) společně s pěti režijními paušály podle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. v platném znění ve výši 300,-Kč ( celkem **55.400,-Kč**). Soud započítal k základu tvořenému odměnou i náhradu za ztrátu času stráveného na cestě na ústní jednání v rozsahu 20 půlhodin (



2x10 půlhodin) podle vyhlášky 177/1996Sb. v platném znění v celkové výši **2.000,-Kč** (24x100,-Kč) a cestovné za 2 jízdy ve směru Praha – Brno a zpět při vzdálenosti obou výchozích míst v obou směrech 414 km vozidlem registrační značky 3AR 6432, což při uváděné vzdálenosti, dvou jízdách a kilometrové sazbě 5,82,- Kč představuje částku **4.827,-Kč**. Žalovanému č. 4 náleží za ústní jednání, které se dne 11.9.2014 nekonalo, náhrada za ztrátu času v rozsahu **5.390,-Kč** (viz ustanovení § 14 odst. 2 vyhlášky).

Právní zástupce žalovaného č. 4 je registrován jako společník plátce daně z přidané hodnoty, což doložil osvědčením vystaveným Finančním úřadem v Mariánských Lázních ze dne 1. 7. 2003. Základ daně činí 67.617,-Kč. Žalovanému č. 4 přísluší po zdanění 21% sazbou daně a po zaokrouhlení 81.817,- Kč.

Podle ustanovení § 149 odst. 1 o.s.ř soud uložil žalobci, aby náhradu nákladů řízení uhradil k rukám právního zástupce žalovaného č. 4, Mgr. Pavla Vincíka.

Poslední výrok o náhradě nákladů řízení vzniklých státu v souvislosti s vedením tohoto řízení spočívá na ustanovení § 148 odst. 1 o.s.ř. Podle tohoto ustanovení má stát podle výsledku řízení vůči účastníkům právo na náhradu nákladů řízení, které platil, pokud u nich nejsou předpoklady pro osvobození od placení soudních poplatků. Soud vynaložil v souvislosti s doručením žaloby a obsílky k ústnímu jednání žalovanému č. 4 částku 3.539,-Kč za tlumočnické úkony učiněné Mgr. et Mgr. Ing. Leonou Buzrlovou. Byl-li žalobce v tomto řízení zcela neúspěšný, ponese náklady vzniklé státu plně ze svých prostředků.

#### ***Poučení o odvolání :***

Proti tomuto usnesení **lze podat** odvolání do **15** dnů od jeho doručení k Vrchnímu soudu v Olomouci prostřednictvím Krajského soudu v Brně.

#### ***Poučení o vykonatelnosti :***

Nesplní – li žalobce dobrovolně povinnosti uložené mu tímto rozhodnutím, lze navrhnout soudní výkon rozhodnutí.

**Krajský soud v Brně  
dne : 17.9.2015**

Za správnost vyhotovení:  
Michaela Tahalová

**JUDr. Miroslav Weinštuk, v.r.**  
samosoudce